

မိုးတက်ရင်
လေးစားပြန်တာ

နိဒါန်း

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့ကို

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ချစ်နေပြီဟု ယူဆ၍ ရနိုင်သော အပြုအမူများကို ကျေးဇူးပြု၍ ဖြေဆိုပါ။

မိန်းကလေးထု၏ ကိုယ်စား မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မေးလာခြင်း

ဖြစ်သည်။ ထပ်ပြောရလျှင် သူတို့ဘာသာသူတို့ သိနိုင်သောကိစ္စကို ယောက်ျားလေးဖြစ်သော ကိုယ့်အား မေးလာခြင်း ဖြစ်၏ ။ အမေးရှိ၍ ဖြေပါမည်။ ယောက်ျားလေးထု၏ ကိုယ်စား ဖြေပါမည်။ ရိုက်စစ်မခံရဘဲ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ဖြေခြင်း ဖြစ်သည်။ (ကျေးဇူးပြု၍ ဖြေပါ) ဟူသော စကားကြောင့် သေသေချာချာ ဖြေပါမည်။

“တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု မပြောချင်ပါ။

ကိုယ့်အကြောင်းလည်း မဟုတ်ချေ။ မေးလို့ ဖြေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဒီမေခွန်းသည် အပျော်စကားနှင့်ဆိုလျှင် “အားပေးဆေး” ဖြစ်ပါသည်။ အေးဆေးပါပေါ့။ ခုလည်း အဖြေလွှာကို မျက်စိနှစ်လုံးနှင့် ကြည့်ဖတ်ပါ။ သုံးသပ်ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး သက်သောင့်သက်သာ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြေလိုက်ပါပြီ။

အကြည့်

အင်း... အကြည့်က စ,ရမည်။ သင့်ကို ကျောင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊

အလုပ်ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေအများကြီး ရှိနေသည့်ကြားကမှ ဂရုတစိုက်
ကြည့်နေလျှင် သင့်ကို ထိုင်နဲ့ စိတ်ဝင်စားနေပြီဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။ တစ်ခုတော့
ထည့်ပြောလိုက်ပါဦးမည်။ ထိုင်နဲ့ဆီမှ သင်သည် ငွေကြေး သို့မဟုတ် ပစ္စည်းတစ်ခုခု
ချေးငှားထားသလား ဆိုတာကိုတော့ သတိပြုသင့်သည်။ နားလည်မှုလွဲမှားစိုး၍
သတိပေးရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အတူသွားလာဖြစ်တဲ့အခါ

သတိအနည်းငယ်ထားရမည့် အနေအထားဖြစ်သည်။ သင့်ကို
စိတ်ဝင်စားနေသော ငဲ့နှင့် သင် အတူသွားဖြစ်၊ လာဖြစ်ကြသည် ဆိုပါစို့။ သူသည်
တစ်ခါတစ်ခါ သင့်ရှေ့က သွားတတ်သလို၊ တစ်ခါတလေမှာလည်း သင့်နောက်က
လိုက်တတ်ပါသည်။ မဝံ့မရဲ အမူအရာဖြစ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သင့်နောက်က
လိုက်လာ၍ သင်၏ နောက်ပိုင်းအလှအအား ခေါ်တော့မျက်လုံးဖြင့်
လိုက်ကြည့်နေသည်ဟု မထင်သင့်။ သင်နှင့်သူ လူထဲသူထဲမှာ
ယှဉ်ရပ်ရပြီဆိုလျှင်တော့ သင်၏ ညာဘက်မှာပဲ များသောအားဖြင့် နေရာယူလေ့
ရှိပါသည်။ အားကိုးခံချင်သော အနေအထားမျိုး။

ဂရုစိုက်တာလေးတွေ

ဒါကလည်း သင့်ကို ချစ်နေပြီဟု သိသာစေနိုင်သော အချက်အလက်များ
ဖြစ်သည်။ သင် နှစ်သက်တာ၊ အံ့သြဝမ်းသာ ဖြစ်စေမှာတွေကို
ဖန်တီးပေးတာမျိုးပေါ့။ ဥပမာ... ပန်းကလေးတွေပေးတာ၊ ပို့စကဒ်ကလေးတွေ

ပေးတာ၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် အရပ်ကလေးတွေကို သင်
အံ့သြဝမ်းသာအောင် ပေးတတ်သည်။ နောက်ပြီး သီချင်းတိတ်ခွေတို့၊ စီဒီချပ်
စသည်တို့ကိုလည်း ပေးလာနိုင်သည်။ စီဒီချပ်ထဲမှာ ဘာတွေပါသည်ကိုတော့ သင်
သတိထားပြီး ဖွင့်ကြည့်ရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် သင့်ကို
စတိတ်ရှိုးလိုက်ပို့တာ၊ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြတာ၊ ဈေးဝယ်လိုက်ပို့တာတွေကလည်း သင်
ပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးသည့်ကိစ္စတွေသာ ဖြစ်သည်။ ဒါဆိုလျှင်တော့ သင့်ကို
ထိုငနဲကြွေးနေသည်မှာ သေချာပြီ။ ကြားဖြတ်ပြောရလျှင်တော့ စတိတ်ရှိုးသွားလျှင်
ဘယ်လောက်တန် လက်မှတ်ဝယ်လဲ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်လျှင်ရော ဘယ်အတန်းက
ကြည့်လဲ၊ ရှေ့ပင်ထွက်လျှင်ရော သင့်အတွက် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်
သုံးလဲဆိုတာကတော့ သင့်အပေါ်မှာပဲ မူတည်နေပါလိမ့်မည်။

ရိုးသားပြတတ်တာ

သင် အမှန်တကယ် ကြုံရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သင့်ကို မလိမ်မညာတာ၊
ဆင်ခြေပေး လှည့်ပတ်တာတွေ မလုပ်ဘဲ ရိုးသားမှုဖြင့် သင့်ကို
အလေးအနက်ထားကြောင့် ပြသခြင်း ဖြစ်သည်။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေပင်လျှင်
ညာမည်မဟုတ်။ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ချင်ပါသေးသည်။ သင့်ကို ကြွေးနေသော
ငနဲသည် ထိုအချိန်မှာတော့ သင့်အမြင်၌ အပြစ်မြဲမှုန်မှ မရှိအောင်
ရိုးသားပြပါလိမ့်မည်။ သင်နှင့် ညက်ပြီးသွားလျှင်တော့ ထိုရိုးသားမှုတွေက
ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထိုနောက်ပိုင်းကိစ္စတွေကိုတော့ သင့်ဘာသာ ရှင်း။

မွေးနေ့ကို သတိရတတ်တာ

သင့်မွေးနေ့ကိုတော့ ထိုငနဲ အမြဲ အမှတ်တရ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

မွေးနေ့မှာလည်း သင် အံ့ဩဝမ်းသာအောင် အပြုအမူ၊ လက်ဆောင်တွေ
ပေးလာလိမ့်မည်။ သင်နှင့် ကြိုက်ပြီးသွားလျှင်တော့ မသိ။ သင့်ဘဝ၊
သင့်အကြောင်းသာ ဖြစ်သည်။

သဘောထား ကြီးတတ်တာ

တစ်ဖက်က ဖြေခဲ့သော ရိုးသားပြတတ်တာနှင့် ဆင်သည်။ သင်
ဆိုနဲ့တာ၊ အနိုင်ယူတတ်တာ၊ ဂျစ်တီးဂျစ်ကန် နေတာကိုတောင် ပြုံးတမြဲနှင့်
သဘောထားကြီး ကျေနပ်နေလိမ့်မည်။ အတွင်းစိတ်ကိုတော့ သင့်ဘာသာခန့်မှန်း။
နဖူးရေ ဒူးရေကိုလည်း သင့်ဘာသာ ကြည့်။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးဟု
သဘောထားနိုင်လျှင်တော့ သင် ဖြေသာနိုင်လိမ့်မည်။

ကူညီတတ်တာ

ဒီအချက်ကတော့ သင့်ဆီမှာ သူ အမှတ်ယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။
ပတ်ဝန်းကျင်က ငပေါဟု မြင်နိုင်လောက်အောင် ကူညီမှုတွေက အသေးစိတ်
နေပါလိမ့်မည်။ ကြိုက်သွားလျှင်တော့ သင့်ဘက်ကပဲ အစစအရာရာ အသေးစိတ်
ကူညီပေတော့။

ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့

ဒါကတော့ ရှင်းပါလိမ့်မည်။ သင့်ကို ကြွေးနေသော ငနဲသည်
သူ့မိသားစုနှင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အထူးသဖြင့်
သူ့မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးတတ်သည်။ သင့်ကို
ဦးစားပေးဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ဘဝမှာ သင်သာလျှင် နံပါတ်တစ် ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း
ပြသခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း ကြိုက်သွားကြလျှင်တော့ သင် နံပါတ်နှစ်
ဖြစ်မသွားအောင် သင့်ဘာသာသင် ဂရုစိုက်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁)

“ဒါတွေဟာ နင်ကိုယ်တိုင် ကွင်းဆင်းလေ့လာထားတာပေါ့... ဟုတ်လား ဒီပါနိုင်”

ရည်မွန်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ ကျန်တဲ့မိန်းကလေးတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြတာမို့ ကျွန်တော် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ရှက်စနိုးတွေ ဘာတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်လိုက်ကြပါနဲ့။ နဂိုကတည်းက ရှက်ကြောဖြစ်ထားတာမို့ ဟီးခနဲတောင် ပြန်ရယ်ပြလိုက်သေးတယ်။

“ပါးပါးလေးပါဟာ၊ ဒီကိစ္စလောက်က ငါ့အတွက် ဘဝနဲ့ရင်းပြီး သိရမယ့် အသိမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် ရည်မွန်အပါအဝင် သင်းသင်းနဲ့ ခင်မာလာတို့ကပါ တက်ညီလက်ညီ နှာခေါင်းရှုံ့ကြတယ်။ ပုံစံတွေက မိန်းကလေးထုကြီးကိုယ်စား ကျွန်တော့်ကို ရင်ဆိုင်နေသလိုပါပဲ။ ဒါကလည်း မြင်သာတဲ့ နှာခေါင်းတွေ ရှုံ့ကြလို့ ကျွန်တော့်မှာ တွေ့နေရတာ ပါ။ မမြင်နိုင်တဲ့ နေရာတွေက တခြားအရာတွေ ရှုံ့ရင် သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ခင်မာလာက ထပ်မေးလာတယ်။

“နင့်ကို တစ်ခုတော့ ထပ်မေးချင်သေးတယ်။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင် အခု သိနေသလို တခြားယောက်ျားလေးတွေရော သိနေနိုင်လား”

“မေးခွန်းကောင်းတယ်”

“ဟင်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ခင်မာလာက ဟင်ခနဲ ရေရွတ်ရင်း
မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နဲ့ပဲ...

“ဪ... နင် မေးတာလေးက ကောင်းတယ်လို့ အဲ.... ဖြေရရင်တော့
ယောက်ျားလေးတိုင်းတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူးဟ၊ သိရင်လည်း
တချို့အချက်အလက်တွေပဲ သိနိုင်မှာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်မိပြီဆိုတာနဲ့ သကောင့်သားတွေက
ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် မွန်နေကြပြီလေ။ နင်တို့လည်း ကြုံဖူးမှာပေါ့”

အဲဒီ စကားက တော်တော် ထိရောက်တာ။ သူတို့မျက်နှာတွေက
ပြုံးယောင်သန်းသွားတာကိုး။ ပြီး... ရည်မွန်ကပဲ ဆက်မေးလာတယ်။

“ထားပါတော့။ ဒါဆို နင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် သိနေတာလဲ”

ကျွန်တော်က ပခုံး အသာတွန့်လိုက်ပြီး...

“မဖြေခင်မှာ နင်တို့ကို ငါ ပြန်မေးမယ်။ နင်တို့က
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချဉ်းကပ်ပုံကို ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမှ စာတစ်တန်
ပေတစ်တန်နဲ့ လာမေးနေတာလဲ”

ရည်မွန်ကလည်း မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေတယ်။

“ဒါကတော့ ရှင်းနေတာပဲလေ။ နင်ဆိုတဲ့ကောင်က
ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ သိတတ်တာကိုး”

ကျွန်တော်က တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်တယ်။ မာန်မတက် မာန်မလျှော့တဲ့
“စီ” ကီးနဲ့ ရယ်လိုက်တာပါ။ ပြီး... ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ခုနက ပြောတဲ့စကားထဲမှာ အဖြေက ပါသွားပြီလေ၊ ငါလိုကောင်က

ဘာကြောင့် သိနေရတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြနေရဦးမှာလား”

စကားအဆုံးမှာ သုံးယောက်စလုံး ငြိမ်သွားကြတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က စာဆို မျိုးစုံဖတ်ပြီး ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ လေ့လာစူးစမ်းတတ်တာလည်း သူတို့အသိ။ အဲဒီ လိုကောင်ကိုမှ တလေးတစားနဲ့ စာရေးပြီး မေးလာတာကိုး။ ခု ကျွန်တော့်ဘက်က စာတစ်တန် ပေတစ်တန်နဲ့ ပြန်ဖြေတော့လည်း သိပ်မကျေနပ်ချင်ကြပြန်ဘူး။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို။

ဒီနေ့မနက် ကျောင်းကို စောစောရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော်က ထိုင်နေကျ ကင်တင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိတယ်။ ပြီး... သောက်နေက ရှယ်ပုံမှန်တစ်ခွက်မှာပြီး အိမ်က ယူလာတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။

တစ်ချက် တစ်ချက် ကင်တင်းအပြင်ကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်မိတိုင်း တက္ကသိုလ်ရဲ့ အခင်းအကျင်းက ဖြူလင်းဝင်းပနေရဲ့။ မတူညီတဲ့ အပြင်အဆင်တွေနဲ့ အုပ်စုဖွဲ့သွားလာနေကြတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကိုလည်း တွေ့နေရတယ်။ အရောင်အသွေး အပြင်အဆင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတူကြပေမယ့် အားလုံးရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ တက္ကသိုလ်ရဲ့ ရင်ငွေ့ ခိုလှုံနေကြရတာ ကို ကျေနပ်နေကြပုံပဲ။ လူငယ်တွေရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ တက္ကသိုလ်ဆိုတာကလည်း အရေးပါတဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပဲလေ။

စာအုပ်ကို မျက်နှာလွှဲပြီး အဲဒီ လို ငေးလိုက်တွေးလိုက် လုပ်နေချိန်မှာပဲ ရည်မွန်တို့အုပ်စု ဝင်လာကြတာပါ။

အနားကိုရောက်တော့ သုံးယောက်စလုံး ပဋိသန္တရစကားတောင် မဆိုကြတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

သူတို့တင်ပါးနဲ့ ထိုင်ခုံ ထိမိတယ်ဆိုရုံလေးမှာပဲ ရည်မွန်က

စပြောလာတယ်။

“နင့်ကို တစ်ယောက်တည်း တွေ့တာ အတော်ပဲ ဒီပါ... ဟင်း ဟင်း”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အလန့်တကြား
ပြန်မေးလိုက်ရတော့တယ်။ လက်ညှိုးလေး တထိုးထိုးနဲ့ပေါ့။

“ဟင်... နင်.... နင်တို့က ငါတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့
ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

ကျွန်တော့်အမူအရာနဲ့ ပြန်မေးသံကြောင့် သုံးယောက်စလုံး
တွန့်သွားကြတယ်။ စကားအသွားအလာကို သဘောပေါက်သွားတဲ့ပုံစံနဲ့
ကျွန်တော့်ကိုလည်း “ဘု” ကြည့် ကြည့်လာတယ်။

အမှန်ဆို ကျွန်တော့်မှာလည်း သုံးယောက်တစ်ယောက်ဆိုတော့
လိုအပ်လို့ မေးရတာ ပါ။ တစ်ယောက်တည်းလားလို့ အမေးခံရတာ မဆန်းပေမယ့်
အဲဒီ စကားနောက်က ကပ်ပြောလိုက်တဲ့ “ဟင်း ဟင်း” ဆိုတာကြီးက တစ်မျိုးပဲ။
ထပ်ပြောရရင် သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ ခင်မာလာက ညိုညိုထွားထွားကြီးလေ။
လန့်တာပေါ့။

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ခင်မာလာက ဆတ်ခနဲ စူးစူးရဲရဲ
ကြည့်လာပြီး...

“ဒီပါ... နင် ဘယ်လိုတွေးနေတယ်ဆိုတာ ငါတို့ သိတယ်နော်၊ နင့်ကို
တစ်ယောက်တည်းလားလို့ မေးတာက မေးစရာလေး ရှိလို့ပါဟ... ဟင်း ဟင်း”

ကျွန်တော် တွန့်သွားရပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပြောစရာရှိတာကိုတော့
ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“မေးစရာရှိရင်လည်း မေးဟာ၊ ဒါပေမယ့်... နင်တို့ စကားပြောရင် အဲဒီ
ဟင်း ဟင်း ဆိုတာကြီးကို ထည့်ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့.... ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိဘူး”

စကားအဆုံးမှာပဲ သင်းသင်းက မျက်ခုံးပင့်ရင်း...

“အေးပါဟာ.. ဟင်း ဟင်း၊ အဲ... ဆောရီးနော်... ဟင်း ဟင်း”

“အာ”

ကျွန်တော် ညည်းလိုက်တော့ သူတို့ပါးစပ်နဲ့ သူတို့ ရယ်ကြပြန်တယ်။

“မေးစရာရှိတယ်ဆိုတာက ဒီလိုပါ”

အဲဒီ လို အစချီပြီး ဗလာစာအုပ်မှာ ချရေးထားတဲ့

စာကောင်းလေးနှစ်ကြောင်းကို ပြတယ်။

ပြီး ရည်မွန်ကပဲ...

“အဲဒါကို နင် သိရင် ဒီစာအုပ်ထဲမှာပဲ ရေးပြီး ဖြေပေးစမ်းပါ”

ကျွန်တော်က ဖတ်ကြည့်ပြီးမှ...

“ဒီအတိုင်း ပါးစပ်နဲ့ ဖြေလို့ မရဘူးလား”

စောဒက တက်သံအဆုံးမှာ ခင်မာလာက ဗလအားကိုးနဲ့ ခပ်တည်တည် ပြောလာတယ်။

“အသေးစိတ် သိချင်လို့ပါဟာ၊ နင်က ပါးစပ်နဲ့ ပြောပေမယ့်

ဟိုဘက်နားရောက်ရင် ငါတို့ဦးနှောက်က မေ့ချင်မေ့သွားမှာလေ။ အဲဒါကြောင့်ပါ”

ဒီတော့ မတတ်သာတဲ့ပုံစံနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းညိတ်ရတော့တယ်။

“အေးလေ... ဖြေဆိုတော့လည်း ဖြေပေးရတာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့်... ငါ

သိသလောက်... အဲ... ငါ ဖတ်ထား မှတ်ထား လေ့လာထားသလောက်ပဲ ဖြေမှာနော်။

ပြီးရင်... အထွန့်မတက်ကြနဲ့”

ဘာအပေးအယူမှ မရှိဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဘလိုင်းကြီး ဖြေလိုက်ရတာ

ပါ။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီလဟာ ဇန်နဝါရီလမို့ လွတ်လပ်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်လို့ပဲ

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ (ထိုအမေးအဖြေများကို ဤစာအုပ်၏ ရှေ့ပိုင်းတွင် ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်သည်)

ခုလည်း ကြည့်...။

ဘာအကြောင်းကြောင့် မေးတာမှန်း မသိသလို သိသလောက် ဖြေပေးပြန်တော့လည်း မကျေနပ်ကြပြန်ဘူး။ ရစ်ချင်နေကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပညာရှိတွေက ပြောတာ။ မိန်းမတွေဟာ သာမန်အခြေအနေမှာတောင် ရမ်နှစ်ပတ်စာလောက် သောက်ထားတဲ့ အနေအထား ရှိတယ်လို့လေ။

အဲဒီ အခြေအနေလေးမှာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်မိရင်းနဲ့ပဲ နည်းနည်းအသက်ရှူ ချောင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ အကြောင်းရင်းကတော့ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါတွေဖြစ်တဲ့ နိုင်ကြီးနဲ့ ငြိမ်းချမ်းတို့ တွေ့လိုက်ရလို့ပါပဲ။ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဟိုသုံးယောက် ထိုင်နေကြတဲ့ စားပွဲဆီ ဦးတည်လျှောက်လာကြတယ်။ ဒီနှစ်ကောင် ရောက်လာရင်တော့ ဟိုသုံးယောက် မြန်မြန်ထပြန်သွားမှာ သေချာတယ်။ သူတို့ချင်းက သိပ်မတည့်ကြဘူးလေ။ မတည့်ဆိုတာကလည်း ဘာအကြောင်းရင်းမှ ကြီးကြီးမားမား မရှိဘဲ နေရင်းထိုင်ရင်း ဘလိုင်းကြီးကို မတည့်ကြတာ။ အဲ... ဟိုကောင်တွေ အစအနောက်သန်တယ် ဆိုတာကတော့ ချွင်းချက်အနေနဲ့ ပြောချင်ရင် ပြောစရာပေါ့။

အထီးနှစ်ကောင် ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းနားကို ရောက်လာတဲ့အထိ ဒီကအမ,သုံးကောင်က မမြင်ရှာသေးဘူး။

“အဝေးက လှမ်းကြည့်တော့ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းနေလို့ ငါ့သူငယ်ချင်း စွဲလှချည်လားလို့ အောက်မေ့တာ၊ လက်စဝတ်တော့ တာလီဘန်တွေကြားမှာ အမေရိကန်စစ်သားလေး ရောက်နေရှာတာကိုး”

နိုင်ကြီးရဲ့ စကားသံအဆုံးမှာ ခင်မာလာတို့သုံးယောက်စလုံး ဝုန်းခနဲ

လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

စပ်ဖြဖြလုပ်နေတဲ့ နိုင်ကြီးတို့နှစ်ကောင်ကိုလည်း “ဘု” ကြည့်
ကြည့်လိုက်ရင်း...

“နိုင်ကြီး... နင် လူစကားပြောနော်။ မျက်နှာတွေကိုက ကျက်သရေကို
မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် နင်တို့နဲ့ မတွေ့ချင်တာ”

ဆတ်ခနဲ ပြောလိုက်တဲ့ ရည်မွန်စကားကြောင့် နိုင်ကြီးက
နှုတ်ခမ်းအသာမဲ့လိုက်တယ်။ ပြီး... သူ့ဘေးက ငြိမ်းချမ်းကို
မျက်ခုံးပင့်ပြလိုက်ပြီးမှ...

“အေးပါ၊ ငါတို့ကလည်း နင်တို့နဲ့ မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ ခုလည်း
ငါတို့ဟာငါတို့ ဒီပုံဆီကိုပဲ လာတာလေ၊ နင်တို့ကသာ ငါတို့လာမယ့် နေရာမှာ
ကြိုရောက်နေတာ”

အဲဒီ စကားကြောင့် ရည်မွန်တို့သုံးယောက်သား ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ
ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ နိုင်ကြီးပြောတာကလည်း မှန်နေတာကိုး။

အဲဒီ လို ဖြစ်နေကြချိန်မှာပဲ ငြိမ်းချမ်းက ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖွင့်ထားတဲ့
ဗလာစာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဒီပါ... မင်းရှေ့က ဘာစာအုပ်လဲ၊ ဪ... လိုက်မမီတဲ့
ကျောင်းစာတွေကို ပြန်ရှင်းပြနေတာလား”

ကျွန်တော်က...

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာ ရည်မွန်တို့က...”

စကားတောင် မဆုံးလိုက်ဘူး။ ရည်မွန်က ကျွန်တော့်ရှေ့က စာအုပ်ကို
ဖျတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ပြီး... ကျွန်တော့်ကိုလည်း...

“ဒီပါ... ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့၊ ခုနက ငါတို့နဲ့ ပြောခဲ့တဲ့

အကြောင်းအရာတွေကိုလည်း မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့... ဒီမနက် ငါတို့နဲ့
မတွေ့ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ဟာ၊ ဟဲ့ ခင်မာလာ... သွားမယ်”

တောက်လျှောက်ကြီး ပြောပြီး ရည်မွန်က ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြီး...
သုံးယောက်သား မပြောမဆို ထ,ထွက်သွားကြလေရဲ့။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိဘဲ ကျွန်တော့်မှာ
ကြောင်နေမိတယ်။ ခုနကမှ ရောက်လာတဲ့ နိုင်ကြီးတို့လည်း မျက်နှာတွေတည်ပြီး
ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

ပြီး... အာသွက်တဲ့ နိုင်ကြီးကပဲ မျက်မှောင်တွန့်ရင်း
အရင်မေးလာတယ်။

“ဟေ့ကောင်... ခုနက ရည်မွန်ပြောသွားတာ ဘာသဘောလဲ၊ ဘာကိစ္စမို့
ဒီလောက်တောင် အရေးတကြီး မှာသွားရတာ လဲ”

ကျွန်တော် ပခုံးအသာတွန့်လိုက်မိတယ်။ ရည်မွန်ပြောသွားတဲ့စကားကို
ပြန်တွေးမိပြီး ရယ်လည်း ရယ်ချင်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကို
ရေးကြီးခွင်ကျယ် မှာသွားတာကိုး။

နောက်ဆုံး မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ခွီးခနဲ အသံထွက်အောင်
ရယ်မိတော့တယ်။

ရယ်သံကြောင့် နိုင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို နွားသိုးကြည့်နဲ့ ကြည့်လာပြီး
နာမူတ်ရင်း မေးတယ်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းက ဘာထရယ်တာလဲ”

“အဟီး... ရည်မွန်တို့ ပြောသွားတာကို တွေးပြီး ရယ်ချင်လို့ပါ”

“အေးလေ... အဲဒီ ကိစ္စကိုပဲ မင်းများ ပြန်ပြောမလားလို့
ငါတို့စောင့်နေတာ”

ကျွန်တော် မျက်နှာကို တည်လိုက်မိတယ်။ တကယ်ဆို ရည်မွန်တို့က ဒီကောင်တွေ မသိစေချင်လို့ အသေအချာ မှာသွားတာ။ သူတို့ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ပရိသတ်ကြီးလည်း အသိပဲ။ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော် သစ္စာရှိရမယ်။ ရည်မွန်တို့ကိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါတွေကို ပြောတာ။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ ရည်မွန်တို့ရဲ့ အင်တာဗျူးကို မခြွင်းမချန် ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ပထမတော့ နိုင်ကြီးတို့လည်း အသေအချာ နားထောင်နေပြီးမှ စကားလည်းဆုံးရော ဝါးလုံးကွဲ ထရယ်ကြတော့တယ်။ ဝါးလုံးတောင်မှ သေးသေးမဟုတ်ဘူး။ ဝါးပိုးလုံးလောက် အသံကျယ်တယ်။

အားရပါးရလည်း ရယ်ပြီးရော နိုင်ကြီးက...

“ဒဟာမတွေကတော့ကွာ.. မင်းသိရင် ငါတို့လည်း သိမယ်ဆိုတာကို ထည့်မတွေးဘူးလား မသိဘူး”

စကားလည်းဆုံးရော ငြိမ်းချမ်းက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း...

“ဒါကတော့ကွာ... သူတို့မှာလည်း မေးစရာဆိုလို့ ဒီလို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ပေါက်တတ်ကရ၊ စုံစီနဖာ၊ ထွေရာလေးပါးသိတဲ့ ဒီကောင်ပဲ ရှိတာကိုး။ ကဲ... အဲဒါကိုထားဦး၊ ငါတို့ကိစ္စက ရှိသေးတယ်”

“ဟေ... ဘာကိစ္စများလဲ”

ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်တော့ နိုင်ကြီးက သူ့ရုပ်ကို မရမက တည်ခန့်ပစ်လိုက်ရင်း...

“ဒီလို ဒီပါရ... ငါတို့ အလုပ်တစ်ခု လက်ခံလာတယ်။ ငါတို့အားလုံးအတွက်ပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့... မင်း လုပ်ပေးနိုင်တယ် ထင်တာနဲ့”

“ဟေ”

ရေရွတ်ရင်း ကျွန်တော် မျက်လုံးပင့်လိုက်မိတယ်။ ဒီကောင်တွေက

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ အလုပ်တောင် လက်ခံလာတယ်ဆိုပဲ။ ပြီးတော့...
ကျွန်တော်တို့လည်း ခေါင်းတည်ထားသေးတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားပြီး အရင်ကြိုကာလိုက်ရတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ကျွိုင်တော့ မရှာနဲ့နော်။ ပြဿနာဖြစ်မယ့်ကိစ္စဆို
ငါ့ကို လာမပြောနဲ့။ ဟိုတစ်လောကလည်း မင်းဟန်ကိစ္စကြောင့် ငါ့မှာ
မျက်နှာပျက်ရပြီးပြီ”

စကားအဆုံးမှာ နိုင်ကြီးက ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါရင်း...

“ဟာ... အဲဒီ လို မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒီ တုန်းကလည်း မင်းဟန်က
မစဉ်းစားဘဲ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်တာကိုး”

ဒီနေရာမှာ အဲဒီ ပြဿနာကို ပြန်ပြောရဦးမယ်။ အဲဒီ မင်းဟန်ဆိုတဲ့
ကောင်လေးက နိုင်ကြီးရဲ့ ဘော်ဒါတစ်ဝမ်းကွဲ၊ အရမ်းကြီး မခင်ဘူးလို့ ပြောတာ၊
တစ်ရက်တော့ နိုင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်လာတယ်။ မင်းဟန်က
သူတို့ရပ်ကွက်ထဲက ဆရာဝန်မမကို ကြိုက်နေတာတဲ့။ အဲဒါ ဖွင့်မပြောရဲလို့
ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုပြီး လာမေးတာ။ အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော်လည်း
လက်တန်းစဉ်းစားပြီး အကြံပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီ အကြံက ရိုးရိုးလေး။

“မင်းဘော်ဒါ မင်းဟန်ကို ပြောလိုက်ကွာ၊ ချိုင်းကြားမှာ
ကြက်သွန်နီညှပ်ပြီး ကိုယ်ပူအောင် အရင်လုပ်၊ ပြီးရင် ဆေးခန်းသွားပြ”

“အဲဒါလောက်နဲ့ ပြီးမလားကွာ”

“လာမယ်လေ၊ သူ့ကြိုက်နေတဲ့ ဆရာဝန်မမက တော်ရုံတန်ရုံ
ဖျားတာလည်း ဆေးထိုးတာပဲဆို”

“အေးလေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

အဲဒီ မှာ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်တယ်။
ကျွန်တော် အကြံပေးတဲ့အတိုင်း မင်းဟန်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီ
မှာ ဆရာဝန်မမနဲ့ အဆင်ပြေလားတော့ မသိဘူး။ နောက်နေ့ မင်းဟန်
ကျောင်းတောင် မတက်နိုင်ဘူး။

ကျွန်တော် အကြံပေးလိုက်တာ ပါးစပ်နဲ့ ဖွင့်မပြောရဲတဲ့
ဒီကောင့်အတွက် အကြံကောင်းပါ။ ဆေးခန်းမသွားခင် တင်ပါးမှာ ဆော့ပင်နဲ့ (I
Love You) ဆိုပြီး စာလုံးကြီးကြီး ရေးသွားလို့ မှာလိုက်တာ။

ဒင်းကလည်း မှာတဲ့အတိုင်းကို ဆော့ပင်နဲ့ ရေးသွားတယ်။
ရေးသွားတာမှ သူတင်းပါးနှစ်ဖက်စလုံးမှာလေ။ ဟိုရောက်တော့ ဆရာဝန်မမကို
ဆေးထိုးဖို့ တင်ပါးလှန်ပြတော့ ဟိုကလည်း တွေ့မှာပေါ့။ အဲဒီ မှာပဲ ဆရာဝန်မမက
မပြောမဆို တင်ပါးနှစ်ဖက်စလုံးမှာ ဆေးတစ်ဖက်နှစ်လုံးစီ မညှာမတာ
ထိုးပေးလိုက်တယ်တဲ့လေ။ ပြီးရောပေါ့။ အတော့်ကို မြိန်သွားတာ။

မင်းဟန်က ကျောင်းပြန်တက်နိုင်တဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ရှုံ့မဲ့ပြီး
လာကောသွားသေးတယ်။ ထားပါတော့... ခုလည်း နိုင်ကြီးက ကိစ္စတစ်ခုကို
ထပ်တင်သွင်းလာလို့ မေးနေရတာ ။

ဒါပေမယ့်... ခု နိုင်ကြီး ထပ်ပြောလာတာက မင်းဟန်ကိစ္စလိုတော့
မဟုတ်ဘူး။

“ဒီပါ... ငါပြောတာကို အသေအချာ နားထောင်စမ်းပါ၊
ခုလုပ်ပေးရမှာက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကွ”

“ဘာလဲ... ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဆိုတော့ မုန့်လေပွလုပ်ပေးရမှာလား”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ နိုင်ကြီး
မျက်စောင်းထိုးတယ်။

ပြီးမှ...

“နေစမ်းပါဦးကွာ... ခု လုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာက

ကောင်လေးတစ်ကောင်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ရည်းစားစာတစ်စောင်လောက်
ရေးပေးရုံလေးပါ။ အဲဒါက မင်းအတွက် အေးအေးဆေးဆေးပဲလေ။ ပြီးတော့...
အဲဒါလေး လုပ်ပေးရုံနဲ့ ငါတို့အားလုံး ဒီတစ်ရက်စာ ပုံးငြိမ်းမှာကွ”

တော်တော်ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အလုပ်ကြီးပါလားလို့ ကျွန်တော်
တွေးလိုက်မိတယ်။ အမှန်တော့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှန်း မသိသေးတဲ့
ကောင်လေးတစ်ယောက်အတွက် ကျွန်တော်က ရည်းစားစာ ရေးပေးရမယ်။ အဲဒီ
အတွက် အဲ.. ဒီကောင်လေးက ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ စားတာ၊ သောက်တာတွေကို
ရှင်း။ အဲဒါပဲ။

တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ “ရှော့ခ်” မရှိနိုင်ဘူးလို့ ထင်တာနဲ့...

“ကောင်းပြီလေ... မင်းတို့ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံထားပြီးပြီဆိုတော့လည်း
လုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့။ အဲ... ရည်းစားစာက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ရမယ်ဆိုတော့
ငါ စဉ်းစားဖို့ အချိန်လေးတော့ လိုမယ်ကွ”

ကျွန်တော့်စကားလည်း ဆုံးရော နိုင်ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ညိတ်ရင်း...

“ရတယ်လေ။ မင်းကို အချိန်တစ်နာရီပေးမယ် ဒီပါ။

နောက်တစ်နာရီကြာရင်တော့ () ကင်တင်းမှာ မင်း အကြမ်းရေးလာတဲ့
ရည်းစားစာနဲ့အတူ တွေ့မယ်... ဟုတ်ပြီလား။ ဟေ့ကောင် ငြိမ်းချမ်း...
ပြန်တွေ့မယ့်အချိန်ကို ငါတို့ရဲ့ “I Pad” ထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်”

နိုင်ကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော် မျက်ခုံးတောင် တွန့်လိုက်မိတယ်။
ဒီကောင်တွေ ဘယ်အချိန်ကများ အိုင်ပက် ဝယ်ထားလဲပေါ့။

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ငြိမ်းချမ်းက သူ့လွယ်အိတ်ထဲက

အိုင်ပက်ဆိုတာကို ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ မြင်လည်း မြင်လိုက်ရရော ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားနဲ့...။

ဒီကောင်တွေဟာက အိုင်ပက်တော့ အိုင်ပက်လိုပဲခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့်... “စတီဂျော့” ရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်တဲ့ “အက်ပဲလ်” တံဆိပ် “အိုင်ပက်” တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်တံနဲ့ ရေးရတဲ့ တကယ့်သင်ပုန်း အိုင်ပက်ပါ။

အဲဒီ အိုင်ပက်မှာပဲ ငြိမ်းချမ်းက အချိန်တစ်နာရီလို့ ခပ်တည်တည် ရေးလိုက်တယ်။

နိုင်ကြီးက တစ်ချက်မှ မရယ်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းကို ရုပ်တည်နဲ့ ကြည့်နေပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို...

“ဒီပါ... ငါတို့ လစ်မယ်၊ နောက်တစ်နာရီကျမှ ပြန်တွေ့တာပေါ့”

ဒီကောင်တွေ ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း ထိုင်နေရာက ထလိုက်တယ်။ ခု လက်ခံလိုက်တဲ့ အလုပ်အတွက် စဉ်းစားဖို့ လိုပြီလေ။ ဒီကင်တင်းက လူစည်တာမို့ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ လူသူကျဲပါးတဲ့ ကင်တင်း ဒါမှမဟုတ် စာကြည့်တိုက်ထဲ သွားပြီး စဉ်းစားရင် ကောင်းမယ်လို့ တွေးလိုက်မိတာပါ။

နောက်ဆုံး စာကြည့်တိုက်သွားတာပဲ ကောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်။ အင်း... စာကြည့်တိုက်ဆိုတာက ကျွန်တော့်အတွက် ဗီမာန်ပဲလေ။ အချက်အလက်ကလေးတွေ မှတ်ချင်ရင်လည်း မှတ်လို့ရအောင် နိုင်ကြီးတို့ကိုင်တဲ့ “အိုင်ပက်” လေးတစ်ခုလောက် ဝယ်ထားရင် ကောင်းမယ်လို့ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ စဉ်းစားမိသေးတယ်။

စာကြည့်တိုက်ထဲရောက်တော့ ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူထားလိုက်ပြီး မဖတ်ခင်ရေးရမယ့် ရည်းစားစာအကြောင်း အရင်စဉ်းစားလိုက်တယ်။

အဲဒီ လို စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ (ဒီလောက် လူသူကျဲပါးတဲ့
စာကြည့်တိုက်ထဲမှာမှ) သွပ်ပြားပေါ် မိုး ရုတ်တရက် ရွာချလိုက်သလို
စကားသံတွေက တဖျောက်ဖျောက်နဲ့ ကျွန်တော့်နားထဲ တိုးဝင်လာလေရဲ့။

အဖိုသံတွေမဟုတ်သလို နားထောင်ကောင်းတဲ့
အသံကလေးတစ်သံကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်နားကို အသာစွင့်လိုက်မိတယ်။

အံ့မယ်... ဒင်းကလေး ပြောနေတာလည်း အလာကြီးပဲဗျ။

အခန်း (၂)

“ဒီနေ့တော့ နင်တို့ကို အမေရိကန်ပြည်နယ်ထဲက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဥပဒေလေးတွေကို ပြောပြမယ်”

အမေရိကန်ဆိုတာနဲ့တင် ကျွန်တော့်မှာ အတော်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ဘာပဲပြောပြော မိတ်အင်ယူအက်(စ်)အဆိုရင် လူတွေ စိတ်ဝင်စားကြတာ သဘာဝပဲလေ။ လှည့်မကြည့်မိသေးပေမယ့် အဲဒီ အုပ်စုဟာ ကျွန်တော့်နောက်ဘက် ခုံတန်းနှစ်ခုကျော်လောက်က ဖြစ်မယ်လို့ ခန့်မှန်းမိတယ်။ သူတို့ကတော့ ကျွန်တော် ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုတောင် သတိထားမိပုံ မပေါ်ဘူး။ ပြောချင်တာတွေကို ဆက်ပြောလာတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ နားထောင်စရာရှိတာကို နားထောင်ရတော့တာပေါ့။

စကားအစပျိုးလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကပဲ ဆက်ပြောလာတာပါ။ သူ့အသံလေးက နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ထပ်မပြောချင်တော့ဘူး။

“ဒီလိုဟာ.. ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်မှာ ထုတ်ထားတဲ့ ဥပဒေဆိုရင် သန္တာ... နင်နဲ့ ငြိစွန်းတယ်ဟ”

“ဟေ့.. ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... နင် စကားပြောရင် ကိုယ်ပြောနေတဲ့လူကို ကျောပုတ် လက်ပုတ်ပြီး ပြောတတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်မှာဆိုရင် ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းတယ်”

စကားအဆုံးမှာပဲ နောက်တစ်ယောက်က...

“ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူးဟာ၊ သန္တာက ဒီတစ်သက် ရော်ဂျီယာပြည်နယ်ကို ရောက်ဖို့လည်း မရှိပါဘူး။”

“ကေကေနော်... နင့်ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့”

ပြောပြီး ရယ်ကြပြန်သည်။ ခဏနေတော့ အသံကောင်းလေးကပဲ ထပ်ပြောလာတယ်။

“အင်း... နောက်တစ်ခုအနေနဲ့ မန်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ်မှာ ထုတ်ထားတဲ့ ဥပဒေကတော့ ကေကေနဲ့ ပတ်သက်နေပြန်ရော”

“လုပ်စမ်းပါဦး”

“နင့်တို့သိတဲ့အတိုင်း ကေကေက အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် အလှူအိမ်တွေတင် မကဘဲ အသုဘရက်လည်တွေအထိ သွားအားပေးတတ်တာလေ၊ အဲဒီ ပြည်နယ်မှာက အသုဘဈာပနတွေမှာ မြင်မကောင်းအောင် တနင့်တပိုး စားတာဟာ ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းတယ်တဲ့”

“ဟယ်... တကယ်ကြီး၊ ဟဲ့ ကေကေ... နင်လည်း မန်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ်ကို မတော်တဆများ ရောက်ဖြစ်ရင်တော့ ဆင်ခြင်ပေါ့ဟာ... အဟီး”

“စွယ်တော်မ ယုတ်မာတယ်”

ဒီတစ်ခါလည်း ရယ်ကြပြန်တယ်။ ကြားနေရတဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပြုံးမိသွားတယ်။ သူတို့ပြောနေတာကို ဆန်းစစ်ကြည့်တော့ ပြောနေတဲ့ အသံကောင်းလေးရဲ့ နာမည်က “စွယ်တော်” လို့ သိလိုက်ရတာ ကိုး။

ခုလည်း အသံကောင်းလေး (စွယ်တော်) ရဲ့ စကားသံက ဆက်ထွက်လာတယ်။

“နောက်တစ်ခုကဟာ မွန်တာနာပြည်နယ် ဟယ်လီနာမြို့မှာဆိုရင်

လမ်းသွားရင်း ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဟီလာတိုက်တာမျိုးကို ခွင့်မပြုဘူး”

“ဒါဆို ငါတို့နဲ့တော့ မဖြစ်ဘူးဟ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ နင်တို့နဲ့ မဖြစ်တာတွေ ရှိသေးတယ်၊

ယူတားပြည်နယ်မှာဆိုရင် ဒေါက်ဖိနပ်တွေကို ခွာအမြင်တစ်လက်မခွဲထက် မပိုရလို့ ဥပဒေနဲ့ တားမြစ်ထားတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ... ငါဆို လေးလက်မလောက်နဲ့မှ အနေတော်ကျတာဟ”

“ဟယ်... သက်ထားရယ်... နင်က လေးလက်မလောက်တောင်မှ အနေတော်လေး ဟုတ်လား... ကျွတ် ကျွတ်”

“အာ... ဖိနပ်ခွာအမြင့်ကို ပြောတာဟဲ့”

“အေးလေ... ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ ပြောတာ”

“အယုတ်တမာမ”

“နေကြစမ်းပါဦးဟာ.. ငါပြောတာ မဆုံးသေးဘူး၊

မီချီဂန်ပြည်နယ်မှာကျတော့ တစ်မျိုးဟ၊ သူတို့ဆီမှာ မိန်းမတစ်ယောက်က ရွံ့ဗွက်ရေအိုင်တစ်ခုကို ရှောင်သွားရင် စကတ်ဂါဝန်ကို ခြေလက်မထက် ပိုမ၊မရဘူး၊ အဲ... ပင်ဆီဗေးနီးယားပြည်နယ်မှာကျတော့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟာ သူ့ရဲ့ အတွင်းခံအဝတ်အစားတွေကို အိမ်အပြင် အဝတ်ကြိုးတန်းမှာ အကာအကွယ်မရှိဘဲနဲ့ ထုတ်မလှန်းရဘူးတဲ့”

“အဲဒီ ဥပဒေကတော့ ယုဇနနဲ့ တိုက်ရိုက်ငြိသွားပြီ”

“အောင်မာ... ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ နင့်အိမ်ကိုလာရင် တိုက်ခန်းရှေ့က ကြိုးတန်းမှာ လှန်းထားလိုက်တာ ဘရာစီယာအရောင်းဆိုင် ကျနေတာပဲ”

“ဟဲ့.. ငါတို့အိမ်က မိန်းကလေးတွေ များတာကိုး”

“အေး... ကြာရင် ဘရာစီယာပြတိုက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ပြောရင်း တသောသော ထပ်ရယ်ကြပြန်တယ်။ အမှန်ဆို သူတို့ဟာသူတို့ ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး ထသွား၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် စဉ်းစားစရာရှိတာကို စဉ်းစားပြီး ကျန်ခဲ့။ အဲဒီ လို ဖြစ်ရမှာ။

ခုတော့ သူတို့ရယ်သံတွေ ဆုံးသွားချိန်မှာပဲ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ ဘယ်ကောင် သမလိုက်တယ် မသိဘူး။ “ဘူ” ဆိုတဲ့ လေလည်သံတစ်ခုဟာ ဟိန်းထွက်လာတယ်။ ပိုဆိုးတာက အဲဒီ အသံပိုင်ရှင်ဟာ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်နားက။ ဒါပေမယ့်... တရားခံကို ဝေ့ရှာကြည့်လိုက်တော့ အနားက သကောင့်သားတွေက တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ကြဘူး။ ရုပ်တည်နဲ့ စာဖတ်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ နောက်ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်အကြည့်...။

နာခေါင်းကိုယ်စီကို ရှုံ့ပွရှုံ့ပွလုပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေကြတဲ့ အကြည့်ငါးခုကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေရဲ့။

အဲဒီ မှာပဲ သွားပြီဆိုတာကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ အကြည့်တွေက တရားခံဟာ ကျွန်တော်ပဲလို့ စွပ်စွဲလိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေ။ အဲဒီ မှာ ထပ်ပြီး ပိုဆိုးသွားတာက နဂိုကတည်းက ရုပ်တည်မနေတတ်တဲ့ ကျွန်တော်က ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်မိတာပဲ။

အမှန်တော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ရယ်ပြလိုက်မိတာပါ။ ဒါပေမယ့်... သူတို့အတွက်တော့ ခုနက “အီး”ရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ ကျွန်တော်ပဲလို့ တိတိကျကျ သတ်မှတ်လိုက်ပုံရတယ်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ သူတို့အချင်းချင်း

အရင်ကြည့်လိုက်ကြသေးတယ်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေချိန်မှာတော့ သူတို့ငါးယောက်စလုံး ကျွန်တော့်အနားကို ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။

တစ်ယောက်အရင်...

“ဟဲ့ စွယ်တော်... နင် ပြောလိုက်”

“အေး... ပြောမယ်၊ ဒီမှာ... ရှင် ဘာသဘောနဲ့ ကျွန်မတို့ပြောနေတာကို ချောင်းနားထောင်ပြီး ညစ်ပတ်ရတာ လဲ”

“ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်က... ဟုတ်လား”

အဲဒီ လို ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ စွယ်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက စူးစူးခက်ခက် အကြည့်နဲ့...

“ဟုတ်တယ်လေ... ရှင် ကျွန်မတို့ ပြောနောတကို နားထောင်ပြီး အသားလွတ်ကြီး လှောင်တာမဟုတ်လား”

“သေချာပါတယ်ဟာ... ညစ်ပတ်လိုက်ပုံများ ခုထိ နံစော်နေသေးတယ်”

သူတို့စကားအဆုံးမှာတော့ တကယ့်တရားခံ မဟုတ်ပါဘဲ ရှက်အမ်းသွားရတယ်။ ဘေးဘီဝေ့ကြည့်တောလည်း တရားခံလို့ ယူဆရတဲ့ သူတွေက တစ်ယောက်မှ မလှုပ်ကြဘူး။ အင်းလေ... ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာ ကျွန်တော် ပေါက်တာပါလို့ ဘယ်ကောင်ကများ လာဝန်ခံပါ့မလဲ။

လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြေရှင်းရတော့တယ်။

အားလုံးထဲမှာမှ ထင်းနေတဲ့ စွယ်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုပဲ ဒဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်... ခင်ဗျားထင်နေသလို ခုနက အသံဟာ ကျွန်တော် လုပ်တာ

မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါကတော့ ဘယ်သူခိုးက ခိုးတယ်လို့ ဝန်ခံမှာလဲရှင်၊
ကိုယ့်လေကိုယ်လည်တာ တခြားသွားလည်ပေါ့၊ ခုတော့ ကျွန်မတို့ ပြောနေတာကို
လှောင်သလို ရှင်က လုပ်ချလိုက်တယ်”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှဗျာ”

ကျွန်တော် ရှက်ရှက်နဲ့ ထပ်ငြင်းလိုက်တယ်။ ဒါတောင်မှ
လက်မခံသေးဘဲ ထပ်ပြောလာသေးရဲ့။

“အင်းလေ... ခုလိုအချိန်မှာတော့ ရှင် ဝန်မခံရဲတော့တာ သဘာဝ
ကျပါတယ်။ နောက်တစ်ဆင့်ရင်တော့ ဆင်ခြင်ပေါ့ရှင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မတို့အဖွဲ့နဲ့
မဆုံမိအောင် နေပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ အနီးနားက ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာကြတယ်။
ကျွန်တော်လည်း သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ ဒီကောင်မလေးတွေ ကျွန်တော့်ကို
တရားခံအစစ်လို့ထင်ပြီး ပညာပြနေကြတာ။ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် သူတို့က
အုပ်စုနဲ့မို့ တစ်ယောက်တည်းသမား ကျွန်တော့်ကို အရှက်ခွဲတာပေါ့။

ဒီနေရာမှာ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားရပြီ။
ငြိမ်ခံနေရင်တော့ ပိုပြီး ဖိကောလာမယ့်သဘောမှာ ရှိတယ်။ ဒီပါနိုင်ဆိုတဲ့
ကျွန်တော့်ဘဝမှာလည်း ဒီလိုရာဇဝင်မျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ။

ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ရုပ်ကို မရမက တည်ပစ်လိုက်ရင်း...

“ထပ်ပြောမယ်နော်၊ တစ် အချက်အနေနဲ့ ခုနက လေလည်တာ
ကျွန်တော် လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

စကားအဆုံးမှာပဲ မထီတရီ ဟန်လေးတွေနဲ့ လှောင်ရယ်သံတွေက
အရင်ထွက်လာကြတယ်။ ပြီး.... စွယ်တော်ဆိုတဲ့ ကော်မလေးကပဲ မခိုးမခန့်ဟန်နဲ့...

“လုပ်စမ်းပါဦး... နှစ်အချက်ဆိုတာကရော ဘာလဲ”

“ပြောမယ်လေ၊ နှစ် အချက်အနေနဲ့ ခုနက ကျွန်တော် မဟုတ်တဲ့ လေလည်တဲ့သူကိုလည်း အပြစ်မဆိုသင့်ဘူးဗျ”

“အောင်မာ... ပြောရမှာပဲ၊ ဒါ... ပတ်ဝန်းကျင်ကို ညစ်ညမ်းစေတာပဲလေ”

“ဟုတ်လို့လားဗျ၊ ခုနက ခင်ဗျားတို့ပြောနေတဲ့ ဥပဒေတွေနဲ့ဆိုရင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာက အဲဒီ လို ခပ်ကျယ်ကျယ်လေလည်တာကို ခွင့်ပြုထားတယ်ဗျ”

“ပေါက်တတ်ကရတွေရှင်”

“ဘယ်လို... ပေါက်တတ်ကရ ဟုတ်လား၊ အဲဒီ လို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဥပဒေတွေအကြောင်း ခုနကပဲ ခင်ဗျား ပြောနေတာလေ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ အမှန်ပဲဗျ၊ အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီးက အီးပေါက်တာကို အားပေးတယ်ဆိုတာ သူတို့တစ်နိုင်ငံလုံး သိတယ်။ ခင်ဗျား အဲဒီ အကြောင်းတော့ မလေ့လာဖူးဘူး ထင်တယ်၊ လေ့လာချင်ရင်လည်း နွဲ့နွဲ့စပ်စပ် လေ့လာပေါ့ဗျာ... ဟဲ ဟဲ”

ကျွန်တော့်စကားက သူ့အရှိုက်ကို ထိသွားပုံပေါ်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ စူးစူးဝါးဝါး ပြန်ပြောလာတယ်။

“ရှင်... ကျွန်မကို ဘာမှ ဝေဖန်စရာ မလိုဘူး။ ခုနက လေလည်တာ ရှင်ပဲ၊ တိတိကျကျပြောရရင် ကျွန်မတို့ ပြောနေတာကို ချောင်းနားထောင်ပြီး အီးထုတာ ရှင်ပဲ”

တကယ်တင်းသွားတဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ မျက်နှာသေသေနဲ့ပဲ...

“ဒါကတော့... ခင်ဗျား စွပ်စွဲတာပဲလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းထားပြီးပဲ၊ ကဲပါ... ဒီအမှုကို ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်ရအောင်၊ တော်ကြာ

ခင်ဗျား ဒီထက်ဆိုးလာရင် အလာဘားမားပြည်နယ်ရဲ့ ဥပဒေအတိုင်း
အရေးယူရလိမ့်မယ်”

သူ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသေးတယ်။ ပြီးမှ... စဉ်းစားမိပုံနဲ့
မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီလာပြီး...

“ရှင်.... ရှင်... မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

ပြောရင်းနဲ့ပဲ တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်ပုံစံနဲ့ ရှေ့တိုးလာလို့
ကျွန်တော်လည်း ခံစစ်ကိုသုံးပြီး လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လိုက်ရတော့တယ်။
လှည့်ပြေးရင်းနဲ့ပဲ ဒင်းကလေးကြားအောင် အော်ပြောခဲ့သေးရဲ့။

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာမျိုး... တော်ကြာ ခင်ဗျား တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ရင်
လက်မအရွယ်လောက်တုတ်နဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ဆုံးမရမှာကို အားနာလို့
လျှော်လိုက်တာ... ဆီးယူ... ဆီးယူ”

သူ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ပြီး ကျန်ခဲ့မှာ အသေအချာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ ဥပဒေကို သူ သိနေမှာ သေချာလို့ပေါ့။

ပြီးတော့... သူ့ကို သေသေချာချာ ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။ ဆီးယူ (See you)
လို့လေ။ မကြာခင် ရန်ကုန်မှာပဲ ပြန်ဆုံချင်သေးတယ်ပေါ့ဗျာ။ ဟဲ... ဟဲ။
